

ΠΛΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΚΤΙΚΟΝ ΠΟΛΟΝ. Τὸ Ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον ἔλαβεν ἐπιστολὰς τοῦ πλοιάρχου Ἰγγλεφίλδ, διευθυντοῦ τοῦ πολεμικοῦ ἀτμοπλοίου ὁ Φοί, ἐ, χρονολογηθείσας τὴν 9 Ἰουλίου ἐν Τέσσαροι Νήσοις. Ὁ πλοίαρχος αὐτός, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη διάφορα μέρη, ἠθέλησε νὰ ἐπισκερθεῖ καὶ τὸ ἀπολελιθωμένον θάλας περὶ οὗ λέγουσιν οἱ Ἕσκιμωοὶ ὅτι εἶναι 1.084 πόδας ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Καὶ τινόντι εἶρε μέγαν ἀριθμὸν λευφάνων δένδρων ἀπολελιθωμένων, ἐξ ὧν μάλιστα πολλὰ μετεβλήθησαν εἰς ἀνθράκας, ὧν δείγματα ἐστάλησαν καὶ πρὸς τὸ ναυαρχεῖον. Τῶν ἀνθράκων τούτων ἐγένετο χρῆσις καὶ εἰς τὸ πλοῖον ἦσαν δὲ καλλιστοί, καὶ θὰ ἐτιμῶντο δρ. 19 ὁ τόνος.

Ἡ οὐρίχλα καὶ αἱ νάτιοι ἀνεμοὶ ἐμπόδιζαν τὸν Φοί, ἐκα ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβῇ καὶ εἰς τὴν γῆσον τῶν Λαγαῶν, ὅπου ὁ πλοίαρχος ἐσκόπευε νὰ προσπαθήσῃ νὰ προσηλυθῇ κύνας καὶ ὀδηγὸν ἐτιμῶνα.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΔΙΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΘ').

LXXVIII.

Τρεῖς περδικούλαι κάθονται εἰς τὴν δεξιὰ, σὲ δάχνη, Κ' ἔχουν τὰ νόγια κίρκινα καὶ τὰ φτερά γοχαμένα, Μυριολογοῦν καὶ λέγουσι, μυριολογοῦν καὶ λένε Σαλὴμ Μπικιάρης κίνησε σὲ τὸν Ἀρμενὸν νὰ πάει Στὴν στρατὰ ποῦ ἐπῆγαν σὲ τὸν δρόμο ποῦ πηγαίνει, Εὐρίσκει κ' ἕνα γέροντα, στέκει καὶ τὸν ρωτᾷ· Ποῦ πάει Ἀλῆ Μπουλούμπαστ, καί μένει Ἀλῆ Φαρμάκη Αὐτοῦ μπροστὰ εἴν' ἡ κλεψτουριά, ὁ Σάχτης κ' ὁ Γιολτάση· Ἐγὼ κλέπτεις δὲν σκιδζομαί, καὶ Γούρκαος δὲν φοβοῦμαι. Τὸν πῆρε τὸ παράπανο καὶ τὸ πολὺ βερέμει, Κ' ἐπῆγε καὶ ἀποκλείσθηκε σὲ μιὰ παλαιοκαληρούλα. Δώδεκα μέρας πολέμου, δώδεκα μερονόκτια. Φέρνουν τόπια τῆς Ἑγρίπος, τόπια τοῦ Βελεστίνου Νὰ ρίξουν νὰ χαλᾶσουν αὐτὸ τὸ παλαιοκαλῆσι· Κ' αὐτὸς ἔστωγ', ἔπεισε κ' ἐστράφη τὸ μoustάκι. Τούρκους ἐγὼ δὲν σκιδζομαί, Κενιάρους δὲν φοβοῦμαι, Σαλὴμ Μπικιάρης ἔακουστος, ἐμένα μὲ γνωρίζουν, Μὲ ξέρει καὶ ὁ βασιλιάς, μὲ ξέρει καὶ ὁ βεζύρης, Μὲ ξέρουν καὶ τὰ Τρούκορφα καὶ ὅλο τὸ Σαλονίκι.

LXXIX.

Μιὰ παπαζὶα στολίζεται καὶ βάνει ε' ἄρματά της· Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι ἀστὴθι, Βάνει καὶ τὸν αὐγερινὸ καθάριο δακτυλίδι. Κ' ἐκίνησε καὶ πάειν σὲ τὴν ἐκκλησιὰ νὰ πάει Καὶ τὴν καρδιά της ρώταε, στέκει καὶ τὴν ρωτᾷ· Τί ἔχεις, καρδιά, καὶ μὲ πονεῖς καὶ βαρυσταστενάζεις; Μήγαρι πάει ἀνήφορο λιθάρια φορτωμένη; Κάλεια νὰ πάω ἀνήφορο λιθάρια φορτωμένη, Παρὰ τὸ ντέρτι ποῦ κρατῶ τώρα δώδεκα χρόνια. Μοῦ δῶκεν ἄνδρα γέροντα, κουφὸ καὶ κασσηδιάρη· Πάντα σιμά του κάθεται, τοῦ κρίνω δὲν μοῦ κρίνει.

Τί δὲν μοῦ κρίνεις, γέροντα, κουφὸ καὶ κασσηδιάρη; Γὰρ σῆκω ἀπάνω, γέροντα, σῆκω νὰ μὲ οἰλήσῃς, Ποῦ ἔχω τοῦ Μάη τὴν ὁρασιὰ, τ' Ἀπρίλι τὰ θουλούδια. Ἄσσε με, κόρη μου, ἄσσε με καὶ μὴ μοῦ ματακρένεις. Καὶ ἐγὼ μὰ γέροντας κουφὸς γέροντας, κασσηδιάρης.

LXXX.

Χρυσὸς αὐτὸς ἐκάθονταν σὲ τὸν ἔρημο τῆ Λούρα, Πάει ἡμερούλα κυνηγᾷ ἀηδόνια καὶ περδικία· Γαῖς δεκαπέντε τοῦ Μαρτίου δὲν θέλει νὰ κυνηγήσῃ, Μὲν μαρμαίνος περπατᾷ καὶ πικραμένος στέκει, Καὶ τὴν ρωτᾷ τὸν ἐγγάστει καὶ τὰ πουλιά σκορπάει. Καὶ ἄλλος αὐτὸς ἐδιόβαινε στέκει καὶ τὸν ρωτᾷ· Τί ἔχεις, καί μένει σταυρατὲ, καὶ στέκει πικραμένος Καὶ τὴν ρωτᾷ ποῦ ἐγγάστει, σκορπάει καὶ τὰ πουλιά σου. Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε σταυρατὲ, τί νὰ σοῦ μολογήσω; Ἀπόψε εἶδα σὲ τὸν ὕπνο μου, σὲ τὸν ὕπνο ποῦ λαιμούμουν, Εἶδα πῶς στῆσε σὲ τὸν ποταμὸν τὸν Κόρτε, σὲ τὸ Μπεράτι Κ' ἔκουε τὸν Μουσταφὰ καὶ τ' Ἀγὸς τὴν κουδέντα. Ὁ Ἀγὸς ἐπαράγγειλε, σὲ τὸν βασιλιά σὲ τὴν πόλιν, Σακκούδαις ὅσους θέλεις, φλωρεῖ νὰ σὲ τὰ πωτήσω. Θέλω νὰ γένω βόδιος σὲ τὴν Ἀρτα καὶ σὲ τὴν Λούρα Νὰ διώξω τοὺς Μπερατιναῖς, νὰ διώξω τοὺς Κουρταῖους Νὰ διώξω τοὺς Μπερατινοὺς νὰ πάει σὲ τὸν Μπεράτι. Εἶδα δὲν εἴν' ἡ Ἀρβανηιά, δὲν εἶναι ἡ Αὐλῆνα Εἶδα τὸ λένε Γαίνινα, εἶδα τὸ λένε Ἀρτα, Ποῦ πολεμᾷ μικρὰ παιδιὰ γυναῖκες σὲν τοὺς ἄνδρας.

LXXXI.

Τώρα τὴν αὐγὴ, τώρα ἡ αὐγὴ χαράζει. Μένει ὁ ἀφέντης μου μὲ βάζει καὶ κερνάω, Καὶ ἀπὸ τὸ κέρασμα καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ τραγοῦδι, Τριμυθλιαζὲ τὸ χέρι μου μοῦ πέφτει τὸ ποτήρι, Μὰ οὐδὲ σὲ πέτρα ἐδάρει, μὰ οὐδὲ σὲ λιθάρη. Μὲν στῆς κυρὰς μου τὴν ποδιά, σὲ ἀφέντη μου τὸ γόνα. Τ' ἀφέντη ἐθαρυράνηκε καὶ πάει νὰ μὲ πωλήσῃ. Δισκαλιτάδες ἐβόλε σ' οὐλα τὰ κατὰλεια. Πῶς θέλει δοῦλαν εὐμορφὸν νὰ τὸν κερνάει νὰ πίνει; Μὴ μὲ πωλήσῃς ἀφέντη μου καὶ μὴ μὲ παζαριάζεις. Θὰ σὲ πωλήσω, δοῦλε μου, καὶ θὰ σὲ παζαριώσω Καὶ θὰ σὲ σταλῶ μακριὰ, πολὺ μακριὰ σὲ ξένα Κ' οὐδὲ νὰ κοῦς οὐδὲ νὰ ἰδῇς οὐδὲ πίσω νὰ γυρίσῃς. Τί σο' ἄκαμα, βρε ἀφέντη μου, καὶ θές νὰ μὲ πωλήσῃς. Ἐσὺ αὐτὸ ποῦ ἔκαμες κἀνέναι δὲν τὸ κἀνει Μὰ οὐδὲ Τούρκος οὐδὲ Ῥωμῆς, οὐδὲ καραβοκύρης.

LXXXII.

Τρεῖς ἀηδόνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τρεῖς πουλιά τῆς Δύσης Βεγλοῦσαν τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν μεσιὰ τῆς Δύσης Βεγλοῦσαν καὶ νὰ νιοῦτσικο ποῦ πάει νὰ ματαλάδῃ. Μπροστὰ πηγαίνει ἡ μάνα του καὶ ὀπίσω ἡ ἀδελφὴ του Στὴν μέσει πάει ὁ νιοῦτσικος σὲν μῆλο μαρμαμένο, Σὲν μῆλο σὲν τρανιάφουλο σὲν ἔρρερὸ σταφύλι. Καὶ ὅτι τον εἶδαν ἡ ἐκκλησιαῖς ἀπ' ἄκρη εἰς ἄκρη σιῶνται, Μανοῦλα μ' τὸν καλὸ καρὸ καὶ τὰ καλὰ ζαμάνια, Ἄλλοι κυροῖβουν πρόβατα καὶ ἄλλοι κουρταβουν γίδα, Κ' ἐγὼ μανοῦλα κούρτεβα ἐκκλησιαῖς καὶ μοναστήρια. Τί νὰ τὸ καλὸ ποῦ ἔπαθες τί τὸ καλὸ ποῦ κἀνεις Ἐάν δὲν ἦσουν χριστιανὸς δὲν ἦσαν βαπτισμένος.